

REPTE CLÀSSIC CDLXIII (463): El revés (19-04-2011)

Un relat de: [REPTE CLÀSSIC](#)

Proposat per: Englantina (19-04-2011)

Tema: “Un gran descobriment”

Extensió aproximada: de 434 a 821 paraules

Condicions: El text ha de contenir les paraules: esgotament, colossal, aigua, bogeria (o les seves variants)

Durada: fins dimecres, 27 d'abril, a les 20h.

Guanyador/a: Xvi

Text guanyador:

El revés

El transbordador va aterrar a l'espai que s'havia habilitat en la muntanya escollida. El campament d'exploració estava gairebé enllestit mercès a la feina ininterrompuda dels treballadors de camp, que tot just instal·laven les darreres antenes de comunicació per trametre les dades a la nau mare i segellaven els cablejats per resguardar-los de la meteorologia d'aquell planeta. Havien interromput les seves tasques mentre el feixuc transport els sobrevolava cercant el millor angle de descens perquè aixecava una polseguera desagradable i després continuaren sense mostrar el menor interès pel seu contingut. De fet, el contingut del transbordador no els era d'utilitat, ells ja havien rebut tot el que necessitaven en entregues anteriors. Aquest viatge era el darrer, i a la seva bodega no hi havia material de construcció sinó vehicles d'exploració, d'anàlisi i processament; i els tècnics que s'entretindrien amb aquelles joguines. A ells només els tocava la feina bruta; tindrien temps lliure fins que calgués desmuntar el campament seguint el mateix procés a la inversa.

L'enginyer fou el primer en posar peu a terra. El seguiren el biòleg, l'arqueòleg i el cap de seguretat, un militar que seguia molest per la discussió que va començar al mateix moment que es començava a muntar el campament on ara establirien la base, i que havia finalitzat tot just uns instants abans de baixar del transbordador. El seu rostre feia palès el seu desacord amb la manera com s'havia decidit qui dirigiria l'expedició i, també, amb el resultat de tres vots contra un a favor de l'enginyer.

—Bé, per on comencem? —va preguntar el biòleg amb una ànsia indissimulada.

—Podríem començar per corregir aquest error abans no tinguí conseqüències. No veig quina lògica hi ha en que el cap de l'expedició no sigui un arqueòleg si de veritat esperem trobar evidències que ens ajudin a comprendre aquesta civilització.

El militar va adoptar la postura de defensar el lideratge de qualsevol altre davant la certesa que no li deixarien liderar l'expedició a ell.

—O un biòleg —reprengué el militar—. Si volem entendre perquè es van extingir...

—Ja n'hi ha prou —va tallar l'arqueòleg—. Ja hem discutit això abans i ja hem establert els termes de l'expedició.

—En base a les lectures i la cartografia que hem elaborat des de l'orbita, no crec que hi hagi cap dubte. L'emplaçament és just entre nosaltres i l'aigua, per tant, proposo que baixem en perpendicular a la línia de la costa. —L'enginyer va escodrinyar els rostres cercant l'aprovació dels altres—. En funció del que anem trobant podem decidir sobre la marxa cap on anar.

Com ningú hi tenia cap objecció, malgrat els renecs del militar, van carregar l'equip indispensable al vehicle d'exploració i iniciaren el descens.

El camí fou difícil. La pesada gravetat d'aquell planeta els impedia usar cap vehicle aeri lleuger i

l'espessa vegetació oposava una seriosa resistència al seu desplaçament. Aquella ciutat, de la que amb prou feines encara en podien endevinar restes de runa, de tant en tant, per entre les arrels, ocupava un espai d'uns cent metres quadrats entaforada entre el mar, la muntanya on havien plantat el campament, i dos rierols que s'esforçaven a recuperar un camí perdut. El biòleg havia reprimit el desig de demanar-los que s'aturessin per agafar mostres. Era evident, fins i tot per a ell, que tindria temps de sobra per fer-ho de tornada, si és que li quedava encara espai per mostres quan tornessin. L'arqueòleg arrufava el nas per la manca d'evidències. Ell podia intuir la importància del jaciment només per la disposició de la vegetació a mida que havia reconquerit l'espai, i en tenia prou amb una minsa filera de pedres per copsar el que, en altre temps, hauria estat un mur; però els altres no tenien aquesta habilitat i sabia que això el frenaria constantment, o li causaria inútils debats quan volgués deturar-se davant una estructura que, per als altres, resultés invisible. L'únic que no havia canviat el seu rostre aspre fou el militar. Però se li va dibuixar un maliciós somriure que fou incapaç d'ocultar quan, a través de la radio, els van ordenar de retornar a la nau: Esperaven una erupció solar per a les properes hores i la malmesa capa d'ozó d'aquell món no podria protegir-los de les radiacions. La nova situació li va transferir, de manera automàtica, el comandament i ell executà els protocols adequats per a una evacuació immediata del campament base amb absoluta precisió.

Per als seus companys allò significava renunciar a l'exploració d'aquell planeta, renunciar a una descoberta que tenien a tocar dels dits. Per als treballadors significava l'evaporació de les recompenses promeses i esperades. Per ell era una maniobra desagradable acomplerta de manera impecable. Potser per això, va deixar que s'enduguessin aquella placa insignificant que els treballadors havien trobat vora el campament base.

Mentre els transbordadors retornaven tothom a la nau, l'enginyer, el biòleg i l'arqueòleg miraven els indescifrables símbols escrits en aquell rètol: «Benvinguts al Tibidabo».

Resta de participants

Veredicte